

Indlæg kan sendes som e-mail til debat@pol.dk

Vi bringer kun tekster alene sendt til Politiken. Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere i indsendte tekster

Jourhavende debatredaktør
Niels Nørgaard

Kronikforslag på ca. 2.100 ord sendes med navn, titel og post-adresse til Kronikredaktionen. Indlæg kan sendes på diskette med print eller som e-mail til kronik@pol.dk

På politiken.dk/lederpladsen kan man kommentere avisens ledere og se, hvem der skriver dem.

I oktober måned vil syv læsere, der ikke normalt læser Politiken

anmelde dagens avis i Læsernes Panel.

Vær med på blog.politiken.dk/laesernespanel

LÆSERNE MENER

STOP MORALISKE OPSTØD

Anders Beck, Nøkkerosvej 54 A, København:

Lad os nu slippe for moralske opstød, fordi fodboldspilleren David Nielsen har fortalt, at han på grund af en særlig situation gik på banen med henblik på ikke at vinde. Det er jo ikke spillerens skyld! Hans dilemma er jo soleklart: Hvis jeg laver mål, så koster det mig 300.000 kroner. Det er systemet – og ikke manden, der er noget galt med. Pokalturneringer og internationale turneringer burde skrues sammen, så det altid var en fordel at vinde.

FUNDAMENTALISME

Anders Martin Lauritsen, Rebæk Søpark 5, Hvidovre:

Det er forkasteligt at foreslå at nedlægge de teologiske fakulteter. Dette forslog de to kronikører i Politiken 26.10. De foreslår, at man laver præstestudier, som man også har i Feks. USA! Men er det dét, vi vil? Det vil rykke os hen imod en stærk fundamentalisme, og det har Danmark absolut ikke brug for i øjeblikket. Som teolog er man akademiker, og det skal man fortsætte med at blive som nyuddannet teolog. En teolog skal kunne forske i religionen, i kristendommen og dermed i Danmarks historie. Og dette skal gøres på en videnskabelig måde. Og for at en teolog skal kunne dette, må vi kræve en akademisk uddannelse. Dermed ikke sagt, at vi ikke skal diskutere sprogenes placering i studiet og vægtning i forhold til det samlede teologiske studium.

FAULIS LIGESTILLING

Elisabeth Degn, Damgårdsvej 7, Stenløse:

I Kroniken 30.10. skriver Søren Fauli, at vi kvinder går på akkord med vores kvindeligdom i kampen for ligestilling – en ligestilling, som han betvivler findes ifølge naturens orden. Som det er, hægtes mændene af og smides ud af huset, efter at de har ydet deres bistand til børneavlen. Søren Fauli spørger her, hvad mændene skal gøre i denne dem uvante, nye situation i vores tid, men skal mænd ikke forsøge at frigøre sig fra den moderbinding, som de viderefører, ifølge

ham, fra deres mor til deres hustru, og søge sig personlig vækst, eventuelt via en coach, og opdage deres egen personlige individualitet? Kort sagt: lære at stole på sig selv uden at plædere for, at de er ofre, og at moderbinding og kærlighed har sin pris? For så er det ikke sikkert, at de smides ud! Når dette er sagt, har Fauli ret i – som rimeligvis i det øvrige – at det er i erotikken og i spændingen her, at den mandlige og den kvindelige pol kommer til sin (ægte) blomstring.

ÅBENLYS FORAGT

Benjamin Bilde Boelsmand, Valnøddevej 9, Århus:

Regeringen har med sin planlagte forkortelse af dagpengeperioden vist, at dens attitude over for den almindelige dansker er degenereret til åbenlys foragt.

FORSVAR FOR GRÅDIGHED

Søren Dalgaard, Jens Benzonsgade 38, Odense:

Regeringen er ikke kendt for at tage vare på de svageste i vores samfund. Købekraften for en kontanthjælpsmodtager er eksempelvis skrumpet gevaldigt ind gennem de sidste 10 år. De liberale principper er blevet holdt i hævd. Enhver er sin egen lykkes smed. De, der ikke klarer sig igennem, er selv ansvarlige. Derfor virker det lidt besynderligt, at Fogh-regeringen nu går ind og understøtter de flekslån, som jo netop har tilskyndet til liberal foretagsomhed. Men hvor langt rækker indfølingen over for låntagerne. Hvad med de pæne borgere, der har valgt flekslånet og de afdragsfrie lån fra. De har valgt et dyrere lån, på grund af en sund skepsis over for de råd, der blev givet af en uansvarlig bank- og kreditverden. Skal de fornuftige borgere kompenseres for det, de har betalt for meget i renteudgifter? Og hvem kommer i sidste ende til at betale for de vildførte låntageres hasardspil?

EUROEN STADIG DÅRLIG

Karina Rohr Sørensen, Glentevej 40, København:

Ja, renten er lige nu lidt højere end i euroland, men for få måneder siden var den lavere. Det ændrer sig sikkert igen og er

ikke et holdbart argument for at skifte valuta. Nej, krisen går ikke væk, hvis vi opgiver kronen. Euroen er ikke kun et spørgsmål om økonomi – det er mest af alt et politisk spørgsmål. Et ja til euroen er et ja til at acceptere et højere arbejdsløshedstal for at holde inflationen nede. Et ja til euroen er et ja til at opgive en selvstændig penge- og finanspolitik. Et ja til euroen er (stadigvæk) en virkelig dårlig ide.

KONTRAKTPOLITIK?

Christian Vedersø Østergaard, Valbygårdsvej 76, Valby:

Claus Hjort Frederiksen og regeringen slår sig stort op på den såkaldte kontraktspolitik. Men hvordan handler regeringen egentlig, når det kommer til stykket? Claus Hjort Frederiksen lovede i valgkampen, at gennemførelsen af reformer af velfærdssystemet kun kan ske hen over et folketingsvalg. Og nu vil han gennemføre dagpengefóringelser! Hjorts påståede kontraktspolitik er simpelthen tynd luft, når vi ser på de politiske realiteter.

UVÆRDIGE FORHOLD

Astrid Krag, integrationsordførere, SF:

Ghettoer og parallelsamfund isoleret fra resten af fællesskabet er blandt de største problemer med integrationen i Danmark. At vi står med de problemer i dag, er blandt andet en konsekvens af, at det danske samfund svigtede gæstearbejderne i løbet af 70'erne og 80'erne og ikke gjorde integrationen til et fælles projekt. Det blev grobunden for en lang række af de problemer, vi står over for i dag. Derfor bekymrer det mig, at vi risikerer at begå præcis de samme fejl en gang til – denne gang med østeuropæere, der kommer til Danmark for at arbejde. En ny undersøgelse, foretaget af Ugebrevet A4, viser nemlig, at polakker stuves sammen i usle boliger, og at det mere er reglen end undtagelsen, at polakkerne overnatter under det, vi efter almindelig dansk opfattelse vil kalde kummerlige forhold. Vi gentager fortidens fejl med isolerede parallelsamfund og risikerer at stå med et nyt integrationsproblem fremover.

DAGENS CITAT

“

Ingen af de danske morgenaviser har dog endnu taget skridtet og stillet sig selv spørgsmålet. Er det nødvendigt at udgive en trykt avis syv dage om ugen, når stort set alle danske mediehusene samtidig tilbyder en konstant nyhedsopdatering på internettet
Ida Willig, mediesociolog. I Information

Politikere skal ikke moralisere

PRETTY WOMAN A/S
HENRIETTE KJÆR
MF (K), POLITISK OG KULTURORDFØRER

HVORNÅR ER NOGET kunst, og hvem skal bestemme, hvornår det er kunst? Det skal Per Theil åbenbart, og han gør sig også gladelig til dommer over, hvad statens kulturstøtte skal gå til.

Per Theil forarger sig i Politiken 30.10. over mine manglende moralske skruller med hensyn til stykket 'Pretty Woman A/S'.

Men Per Theil, hvordan forstiller du dig, at kunsten i Danmark skulle udfolde sig, hvis det var folketingsmedlemmernes moral, der skulle bestemme, hvilke stykker der skal opsættes?

Jeg er af den klare overbevisning, at min moral ikke skal afgøre, hvad der er kunst i Danmark. Som politiker er det ikke min opgave at gå ind og definere, hvad der er kunst, og hvad der ikke er. Det er derimod min opgave at skabe de økono-

“

Som politiker er det ikke min opgave at gå ind og definere, hvad der er kunst, og hvad der ikke er

miske rammer for, at kulturen kan udvikle sig, i hvilken retning den vil.

Kunsten har altid provokeret og været til debat.

JEG NÆVNER I flæng Nørgaards afhuggede hestehoved, Thorsens Jesus-film, Lemmerz' rådne svinekroppe i glasmontrer. Eller hvad med udstillingen 'Bodies'. Opsigtsvækkende og for nogen moralsk stødende kunst.

Nogle ser på det med væmmelse, andre har fået sig en dybsindig oplevelse. Jeg har selv personlige holdninger til den kunst i Danmark. Men jeg vil ikke som politiker gøre mig til moralsk dommer over forskellige kunstværker.

Per Theil skriver videre, at vi politikere

med kulturkanonen har besluttet os for, hvad der er kunst. Men det er jo forkert. Det var kunstmiljøets egne folk og personer fra kulturlivet, der med kulturkanonen hyldede nogle af de kunstnere, som har været med til at skabe den danske kulturarv.

Hvad angår din klagesang om uanstændige arbejdsforhold for de prostituerede under teaterstykket, så husk på, at det er voksne mennesker, du taler om. Voksne mennesker, som har taget et valg om at gå med i en forestilling, som de forvejen er informeret om.

Det er ikke ulovligt at prostituere sig. Og de prostituerede har deres fulde ret til selv at bestemme, om de vil fortælle om deres job og liv eller ej.

Men hvis man følger sig krænket over teaterstykkets manglende moral og de prostitueredes arbejdsforhold, kan jeg kun give dig et råd: Lad være med at tage ind og se det. Og hvorfor i det hele taget skrive så meget om det.

Er den danske model en saga blot?

DAGPENGEREFORM
HENNING PEDERSEN
FORMAND FOR BUPL

REGERINGENS FORSLAG om at skære dagpengeperioden ned fra fire til to år samt de andre stramminger i dagpengereformen skal efter eget udsagn fremtids sikre flexicuritymodellen.

Problemet er bare, at ændringerne i deres nuværende form er et frontalangreb på securitydelen af modellen. Arbejdstagerne skal med andre ord sikre mere fleksibilitet ved at afgive en del af deres egen sikkerhed.

Den taktik kommer ikke til at fremtids-

sikre modellen, men vil derimod ødelægge den. Hvis den enkelte medarbejder ikke føler sig sikker på at have en fornuftig indkomst i tilfælde af en fyring, vil han i stedet kræve at få større sikkerhed i ansættelsen.

Dermed begynder flexicuritymodellen at ændre sig. Hvis sikkerheden går fløjten, går fleksibiliteten også fløjten.

Paradoksalt nok konkluderede Claus Hjort Frederiksen i juni, at Danmark står godt rustet til at håndtere den globaliserede verden netop pga. flexicuritymodellen. Som modsvar til globaliseringen kan man enten vælge at beskytte job ved at

gøre det dyrt for arbejdsgiverne at fyre medarbejdere eller ved at sikre de beskæftigedes indkomst og faglige kompetencer efter en fyring.

BESKÆFTIGELSESMINISTEREN konkluderede, at Danmark har valgt at gøre det sidste, og fortsatte herefter med at udpege de fordele, der har været ved den taktik.

Her fire måneder senere må vi konstatere, at der bare var tale om en skåltale. De foreslåede dagpengeregler presser citronen så hårdt, at ministeren er ved at ændre på den model, som han selv helt rettidigt hylder som en af de største styrker ved det danske arbejdsmarked.

EGOLAND af IVAR GJØRUP

www.egoland.dk

KRONIKEN

2. november 2008

Hvis vi elsker København

JENS CHRISTIAN GRØNDAHL

Lad os ikke spille hasard med den bygningskultur, vi har fået i arv. Ikke bruge milliarder på en metrolinje, hvis den blot vil transportere os rundt i en mere historieløs by

Jens Christian Grøndahl er forfatter

JEG HAR boet i Københavns indre by hele mit voksne liv. Byen og jeg har forandret os i samme takt, men der er også noget, der forbliver det samme. Tusmørkehimmelen bag kuplen på Christiansborg Slotskirke er lige så genkendelig, som den er flygtig, og over Nikolaj Plads har det sidste skær af dagslys i kirkespirets grønne kobber heller ikke mistet sin eventyrlighed. Når jeg først på aftenen går gennem stræderne med mine indkøbsposer, føler jeg mig hjemme i mere end én forstand.

Hvis en udenlandsk ven spurgte mig, hvor han skulle stå for at se ind i Københavns hjerte, ville jeg tage ham med hen på broen mellem Slotsholmen og Højbro Plads. Mens solen forsvinder over Vesterbro, falder det mig ind, at Gammel Strand må have taget sig ud på den samme måde, dengang det var H.C. Andersen, Søren Kierkegaard og deres samtidige, der var på vej hjem gennem byen. Facadernes tækkelige renfærdighed, melankolske og svævende i skumringen, hvor er det nordisk, og hvor er det København.

At betragte den gamle husrække er næsten som at hilse på H.C. og Søren, som om vi alligevel er en slags samtidige, om end på den lange bane, som man siger nu.

Tanken om at min by ligner deres, virker som en hilsm fra de døde. En påmindelse om ikke kun at huske dem for deres bedrifter, men også for deres skrøbelig-

hed, der måske mere end bedrifterne gør historien til et fælles mellemværende. Et ansvar, der går i arv.

SELV OM de nok ville genkende Guldalderens provinsielle kulisser, har de vidst lige så godt som jeg, at intet forbliver det samme. Når de stiger ud af tidsmaskinen og fumler med at få hattene til at sidde, vil de måske være allermost forundrede over, at så meget er til at kende igen.

Nok var moderniteten hårdhændet, da den gjorde sit indtog, og listen er lang over byplanlæggernes fadæser, fra ødelæggelsen af Borgergade, der ligner en provinsby i DDR, til det tankeløse hastværk, hvormed man har plastret haveløbet til med vulgære klodser i globaliseret ingeniørstil. Alligevel har København overlevet, og det engang nye bidrager ikke mindre end det rigtig gamle til byens helt særlige atmosfære.

Jeg ville hverken undvære lysreklamerne på Rådhuspladsen eller den grå via-duk ved Nørrebro Station, som PH kunne skrive viser om, og Arne Jacobsens lille skyskraber over for Hovedbanegården er da så københavnsk som noget i al sin grøjrgrønne modernisme.

Om mange år vil Jean Nouvels nye koncertsal til Radiosymfoniorkestret sikkert også virke som naturlig del af en mere international og ambitiøs hovedstad end den, jeg har kendt. Og mon ikke selv Henning Larsens udskældte opera en dag går

Tegning: Mette Dreyer

hen og bliver et vartegn, som enhver er på kasket med? Jeg tror det.

KØBENHAVN overlever, fordi københavnerne i det store hele har forstået at gå på to ben og få 'udviklingen' til at gøre det samme. Forstået, at man snubler og slår

sig, hvis man i sin iver efter at træde ind i fremtiden glemmer at tage afsæt i historien. Godt nok fik man i halvtredserne og tresserne rykket nogle ordentlige pløker ud af byens tandsæt for at udskifte dem med betonimplantater. Det skete efter den muntre devise, at selv det dårlige

nye var bedre end det gode gamle, men siden har man passet bedre på.

Den historiske bymidte er ikke blevet reduceret til en amputeret museal turistzone uden liv. Den hænger sammen med brokvarterernes Halfdan Rasmussen-agtige hverdagspoesi, der igen fører naturligt videre ud i forstædernes mondæne eller mere prosaiske fortsættelse af fortællingen om en by, der er vokset og vokset, siden den ikke var andet end en ladeplads på stranden. Helt ind i Middelalderbyen er der lys i vinduerne om aftenen, når butikker og kontorer har lukket, og netop fordi nogen har deres hjem her, er miljøet så tiltrækkende for andre københavnere og for vores gæster fra provinsen eller udlandet.

Men hvordan skal de komme herind?

ALLE ER enige om, at der skal gøres noget ved den kollektive trafik, og metrono virker som et godt supplement til busser, S-tog, cykler og gåben, når man skal ind til centrum eller ud i en fart. Siden har politikere som bekendt besluttet, at de eksisterende metrolinjer skal suppleres med endnu en, og som navnet antyder, skal 'Cityringen' bide sig selv i halen gennem hjertet af indre by.

Jeg har ikke forstand på trafikplanlægning og kan ikke afgøre, om gevinsten ved sådan en ring vil være de mange milliarder værd. Jeg er heller ikke i stand til at gennemskue, om Cityringen fører sig